

איך מתכוונים ראשי הבנקים להתחמק

ממילוי המסקנות האישיות של ועדת בייסקי

הבנקים

משחקים

אותה

ממשלת האחרת-הלאומית, החלוקה שווה: ארבעה שרים למערך, ארבעה לליכוד.

אלא מה, גם למפר"ל יש בנק. בלחצו של הר"ר יוסף כורג, גם הוא צורף כחבר לוועדה.

פרט הרוויח שתי ציפורים במכה אחת: הוא נכנע ללחצם של הכרים וירידים, שהם במיקרה מנהלי-בנקים, הקים ועדת-שרים שתפורר, תמוסס, תמרה, תרחק את הקץ, תרוקן מתוכן ותמעט מערכו של דוח בייסקי. הוא גם ייצא מחוזק מעבורתה של ועדת השרים.

הוועדה, שתבחן את הר"ח, תחליט בתום דיוניה, שייארכו ככל הנראה זמן רב, לאמץ את הדוח, ועד אז יבדוק ראשי-הממשלה את רחשי-הציבור, יקבל את החלטות הוועדה שהקים ויאמץ את מסקנותיה. למה שיתן פרס לבייסקי קי את הכבוד?

שבת אחים

גם יחד

ראשי הבנקים פעלו בשלב הראשון בדרך היותר נוחה והפחות מסוכנת: הם הפעילו קשרים עם ראשי הממשלה והשרים. אין הם צריכים לקבוע איתם פגישות דרך המזכירות. הם מכירים אותם שנים רבות, מופיעים איתם באותן המסיבות, גרים באותה הסניבה, ומשתייכים לאותה שיכבה חברתית, הכוללת את הצמרת הכלכלית, החברתית והפוליטית במדינה. אך גם לראשי הבנקים כרוך שמאמץ בגיזרה אחת אינו מספיק כדי לממן את רועיהגוריה. הם פועלים גם כמישור אחר. הם מכשפים לנצל את הזמן שנתר להם, ובורקים פניה לבג"ץ.

היועצים המישפטיים של הבנקים כבר הסבירו למרשיהם שלא יוכלו להגיש לבג"ץ עתירה נגד הוועדה. שכן, בית-המשפט העליון יידחה אותה על הסף, לפיכך מתגבש אצלם הרעיון להגיש לבג"ץ עתירה נגד הממשלה ונגד נגיד בנק ישראל, והם ייצרפו לעתירתם גם את מועצות-המנהלים של הבנקים.

ראשי-הבנקים בארץ יטענו שלנגיד

בשלב הראשון לפעילותם זכו הבנקאים, הם הצליחו לגייס את ממשלת ישראל לעזרתם, ובינתיים הם ממדי תנים.

בשבוע שעבר נפגשו רפאל רקאנטי מדיסקונט וארנסט יפה מבבל"ע עם ראשי-הממשלה, שימעון פרס. בשיחה לחצו יפה ורקאנטי על פרס לדחות את הקץ. יפה הזהיר את פרס כי ברגע שמנהלי-הבנקים יתפטרו, ייפסקו קוויהאשראי הבינלאומיים לישראל. "קווי האשראי ניתנו רק בשל האמון שהבנקים בחו"ל רוכשים לנו, המנהלים". הוא טען כי הממשלה לוקחת על עצמה את הסיכון של הרס הכלכלה הישראלית.

פרס, כנראה, מאמין, יפת לוחץ עליו באמצעות 500 מיליון דולר חופשיים, שמחזיק בנק לאומי בחו"ל, ופרס אף התבטא בפגישות אחרות שאפשר להיעזר בכסף זה למטרות חשובות בארץ, כמו הצמיחה. פרס ו"רפ" רקאנטי — כפי שהוא מכונה עלידי

שעון החול אוול. נותרו עוד 13 יום למנהלי-הבנקים ולנגיד בנק ישראל להסיק את המסקנות ולהתפטר. דו"ח בייסקי, שפורסם ב-21 באפריל, נתן לבנקאים שהות של 30 יום כדי לפרוש מתפקידם.

החלטה זו היתה בעוכריה של הוועדה. אומנם, השופט-העליון משה בייסקי הוציא תחת ידו דוח ממצה, מקיף וקשה מן הבחינה האישית. אך חברי-הוועדה שכחו כלל חשוב אחר: כעידן המורגני, כשמאורע רודף מאורע, ואירוע שהיה היום במרכז ההתעניינות הציבורית הופך מחר מחתרתיים לחסר כל עניין, יש למימד הזמן חשיבות רבה.

הציבור התרגש בימים הראשונים, אך ככל שחולף הזמן מידפקים נושאים בוערים אחרים על סדר-היום הציבורי. מה שלא הבינו חברי-הוועדה, כשנתנו לבנקאים אורכה של 30 יום, הבינו מנהלי-הבנקים עצמם. הם תפסו את העיקרון החשוב מכל — כשהעניין

שושנה שיף על ארנסט יפת:

"אם יתפטר, נתחתו!"

מל אז חרש אקטובר, לפני שיבעה חודשים, לא חזרה שושנה שיף לארץ.

חיים שיף טס לברזיל ופגש אותה בפרנקפורט. מאז נותק הקשר בין השניים.

ירוע שלוששנה יש חלק בעסקיו של חיים שיף. מרובר על 50% במלון מרינה בבתיים.

כיום חיים שיף לבנק לאומי, שבראשו עומד ארנסט יפת. חוב של יותר מ-30 מיליון דולר.

במשך 10 שנים חייו שושנה וינר חיים שיף כבעל ואשה לכל דבר, ושושנה הציגה את עצמה כ"גברת שיף". פעמיים היתה בהריון. פעם ילדה וילד מת, ובהריון השני היתה לה הפלה.

במשך כל השנים היה קשר הדוק בין שושנה לארנסט יפת. הוא התחיל כשהיה יפת אפוסטרופוס לבכסים הרבים שיש לשושנה בארץ ובחו"ל.

לפני שלוש שנים התגרש ארנסט יפת מאשתו, אלה, אם חמשת ילדיו. הוא עבר להתגורר ברייה ברחוב הירקון בתל-אביב, וגרושתו נשארה בוילה בשיכון-צמרת.

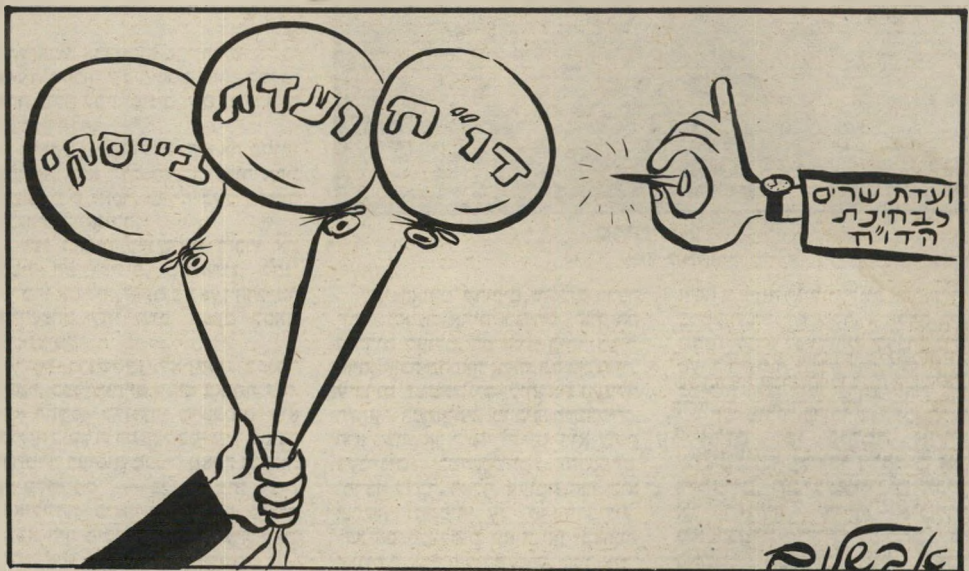
במשך שנים הילכו שמועות על הרומן בין שושנה וארנסט יפת. לא פעם נראו ביחד באירועים חברתיים שונים. כשעמד יפת על רוכן-העדרים של ועדת-בייסקי, הקשיכו שושנה ובתה, ברדיכות, כשהן לבושות בהדר ובקפידה. שושנה סיפרה לידידיה שארנסט יפת הוא הגבר המושלם ביותר לאשה הרוצה לגמור את חייה כשהיא מוקפת בתשומת-לב, ובתרכות של איש העולם הגדול.

לפני שבועיים, בלילה-הסדר, אחרי פירסום מסקנות ועדת-בייסקי, טס ארנסט יפת ללונדון, לשכונת גולדרס-גרין, שם רכשה שושנה בית לעצמה וילדיה — שרון, שסיימה את לימודי המישפטים, ואורי, שסיים מינהל-עסקים.

שושנה השאירה בארץ וילת-ענק ברמת-גן, כעלת בריכת-שחייה אולימפית, המשתרעת על שטח של ארבעה דונם.

היום שומר על הווילה משרת וייט-נאמי. שושנה בילתה את לילה-הסדר בחברת ארנסט יפת וילדיה בלונדון, ובשיחה עם ידידיה בארץ סיפרה: "אם ארנסט יעזוב את הבנק סופית, אני מתחנת איתו".

שולמית יריב

אינה יכולה להריח אותם, שכן גם היא לא פעלה כיושר-לב. מועצת-המנהלים, שעל פי החוק צריכות לפטר את יושבי-ראש המועצה, לא פעלו עד כה בעניין, אלא להיפך. הדירקטוריון של בנק המיזרחי רחי אף אימץ את ידי הו"ד שלו, אהרון מאיר.

כלפי מועצות-המנהלים ייטענו ראשי-הבנקים שהם היו מעורבים בכל עניין הוויסות. הם דנו בוויסות בישיבות הדירקטוריון, אישרו תשקיפים, חתמו על מאזנים, ולכן לא יוכלו לבצע את הפיטורין, שכן הם לא יבואו בידיים נקיות לביצוע ההרחה.

בבנק לאומי גם מספרים שלי"ר הדירקטוריון, ארנסט יפת, היה פינקס סורי, שבו צויין שהיה ריווח לדירקטורים על עניין הוויסות.

בנק ישראל אין שיקול-דעת. הטענה כלפיו תהיה שהוא ידע על הוויסות ואישר לבנקים להקים בחו"ל חברות זרות, שגייסו כספים והעבירו אותם לארץ לצורכי הוויסות. לכן, כנראה, ייטענו בבג"ץ שלנגיד בנק ישראל אין זכות, והוא לא יכול לפטר אותם. טענתם כלפי הממשלה תהיה דומה. הממשלה ידעה על הוויסות ואף נתנה ממנו. הבנקים הפקידו את הפרמיות שספגו מהמגניות בבנק ישראל, ולפיכך יטענו הבנקאים שהממשלה

מקורבי ראשי-הממשלה — הם ירידים ותיקים, עוד מן התקופה שבה שימש פרס מנכ"ל משרד-הבטיחות. הבנקאים, מבחינתם, עשו את הכל. הם לחצו על ראשי-הממשלה. הם לחצו על שרי-הממשלה מן המפלגות השונות, והדבר הצליח. שמור לי ואשמור לך" — הכלל העתיק אינו מופר גם הפעם. פרס החליט להקים ועדת-שרים, שתבדוק את המלצות דו"ח בייסקי, בוועדה זו, כמו בכל דבר שקם בתקופת

הציבורי פוחת, הלחץ הציבורי פוחת. יום זה הרבה זמן. ובינתיים הם סומכים על הבריחה היהודית הישנה על האיש שהתחייב ללמד סוס קרוא וכתוב תוך שנה; עד אז או שימות הפריץ או שימות הסוס, ובינתיים יש זמן. הבנקים יצאו להרוג את הסוס. כחודש שניתן להם הם יכולים להפעיל לחצים שקטים, לבחון אפשרויות מישפטיות, ואולי אף לשכך את ההתעניינות הציבורית.